

Proficiat Jubilarissen

Remy Remery

40 jaar lid

EEN VROEGE START IN SOMEREN

Geboren en getogen in Someren, met slechts een paar korte uitstapjes voor zijn studie, is Remy Remery een bekend gezicht binnen de Somerense muziekwereld. De muzikaliteit kreeg hij met de paplepel ingegoten: "Mijn vader speelde bij de fanfare, mijn zus speelde piano en mijn broer speelde ook bij de fanfare op bugel. Een echte muzikale familie dus!"

Zelf begon hij al op zijn zesde met de Algemene Muzikale Vorming (AMV) en twee jaar later glunderde de jonge Somerenaar met zijn eerste trompet. In 1974, het jaar dat de toenmalige fanfare 100 jaar bestond, liep hij voor het eerst officieel mee op straat. Na een korte pauze tijdens zijn studietijd in Nijmegen, keerde hij in 1986 definitief terug op het oude nest. Maar wel met een heel nieuw instrument: de saxofoon.

EEN GOUDEN GREEP

De switch naar saxofoon was destijds een noodgedwongen, maar achteraf gouden greep. In zijn trompettijd lag de lat namelijk hoog en studeerde hij gerust drie uur per dag, maar de begeleiding liet destijds te wensen over. "We kregen les van een hoornist: dat was tien minuten met z'n zessen in een uur. Er werd ons helemaal niets geleerd over amazuur (embouchure) of hoe je verstandig studeert. Hoe slechter het ging, hoe harder ik ging oefenen. Maar dat was juist fout." Het gevolg was dat zijn lipspieren overbelast raakten en doorspelen op de trompet simpelweg niet meer mogelijk was. Hij zette door op de saxofoon en vond daarin zijn nieuwe passie.

STUDEREN HOORT ERBIJ

Wie denkt dat een 'hobbyist' het rustig aan doet, heeft het mis. "Ik probeer echt twee uur per dag te studeren. Na zes uur 's avonds speel ik niet meer, want we wonen geschakeld en ik wil de burens vriend houden," lacht hij.

MUZIEK MAKEN DOEN JE SAMEN

Zijn eigen strakke discipline zet Remy het liefst in om het hele orkest naar een hoger

niveau te tillen. Hij is fanatiek en wil graag kwaliteit behalen op de repetitieavonden. "Als iedereen thuis zijn partij goed doorneemt, kom je er op de repetitie als groep immers veel sneller doorheen. Muziek maken doe je in zijn ogen echt samen. Je bent honderd procent afhankelijk van elkaar."

MUZIKANT, DIRIGENT EN OPLEIDER

Remy's betrokkenheid bij de vereniging reikt inmiddels veel verder dan zijn eigen stoel in de saxofoonsectie. In 2000 werd hij dirigent van het jeugdorkest (het huidige opleidingsorkest). "Een geweldige periode," vertelt hij met trots. "Het was prachtig om die jonge muzikanten te zien groeien in de muziek, maar ook om te zien hoe ze later doorstroonden in organisatorische rollen binnen de vereniging."

Sinds vorig jaar heeft hij een nieuwe, belangrijke taak op zich genomen als coördinator opleidingen. In die rol is hij de schakel tussen de muzikanten, de vereniging en de muziekscholen. Als hij naar de huidige jeugdopleiding kijkt, ziet hij een wereld van verschil met vroeger. "Vroeger kregen we les van muzikanten uit de vereniging zelf, nu staan er ontzettend bevlogen, professionele docenten. De jeugd krijgt nu echt meteen de juiste basis mee."

HART VOOR JAZZ, FUSION EN SOUL

Zijn eigen muzieksmaak is breed, zolang het maar kwaliteit heeft. Hoewel hij enorm geniet van een goed harmoniestuk, klassiek of pop, ligt zijn hart echt bij jazz, fusion en soul. Spelen in een bigband is dan ook helemaal zijn ding. Waar hij daarentegen absoluut niet warm van wordt, is de Everhart Winters mars. “Die moesten we vroeger speciaal spelen voor het Everhart Winters toernooi. Nou, dat was echt een dieptepunt, zó slecht!” lacht hij.

VEERTIG JAAR LATER

Als afsluiter heeft hij een heldere en waardevolle boodschap voor de volgende generatie muzikanten in Someren: “Maak veel plezier, maar wees ook fanatiek. Hoe fanatieker je bent en hoe beter je je instrument beheerst, hoe plezieriger het wordt om samen te spelen. Zoek ook het podium op en doe ervaring op voor een groot publiek. Repeteren in de vertrouwde zaal gaat altijd wel lekker, maar pas als je voor honderd man staat in een vreemde akoestiek, leer je écht spelen.”

Remy, van harte gefeliciteerd met je jubileum!

Tom Schatorjé en Paul van der Kampen

Beide 40 jaar lid

40 JAAR LID EN 25 JAAR SAMEN OP DE HOORN

Donderdagavond, na de repetitie. Twee hoornisten, twee biertjes en veertig jaar verenigingsgeschiedenis. Tom Schatorjé en Paul van der Kampen vieren dit jaar niet alleen hun 40-jarig lidmaatschap van Somerens Lust, maar ook 25 jaar samenspel op de hoorn. Een gesprek over muziek, de hoorn, vriendschap, concoursen, en – onvermijdelijk – bier.

VAN KINDERFEESTJE NAAR JEUGDHARMONIE

De geschiedenis tussen Paul en Tom gaat ver terug. Het begon al vóór de 25 jaar op de hoorn. Ze kwamen elkaar voor het eerst tegen op een kinderfeestje van een gezamenlijk vriendje. Vanaf hun achtste volgden ze samen AMV-les van Marie-José Vermeulen in de oude Ruchte. Paul: “Voor mijn gevoel duurde dat heel lang, een jaar of 2, maar het kan goed maar 3 maanden geweest zijn”. Beiden zijn ze begonnen op bugel. Paul speelde dit maar een half jaartje. “Het was beter dat ik hoorn of trombone ging spelen. Toen koos ik voor de hoorn, de corhoorn.”

BASINGSTOKE, EURO DISNEY EN EEN BEETJE BIER

Daarna kwamen ze elkaar weer tegen bij de jeugdharmone, en bij de wiskundeles op school. Bij de jeugdharmone werden ze gedirigeerd door Marion van Eijk. Daar hebben ze ontzettend veel leuke dingen meegemaakt. Zoals de reis naar Basingstoke, Engeland in 1990. 13 jaar waren Tom en Paul en ze werden ondergebracht in gastgezinnen. “We spraken geen woord Engels, twee woordjes, waaronder yes. Ik ben nog een keer gaan tennissen met de jongen van dat gezin, op de een of andere manier kon ik toch wel duidelijk maken dat ik dat ook wel kon”, vertelt Tom. Paul: “Ik weet nog dat we een concert hebben gegeven in het gemeenschapshuis daar. En dat we op de boot bier aan het drinken waren.” “Schrijf dat maar niet op, we waren pas 13. Daar is het misgegaan, dat is sindsdien de rode draad”, lachen ze samen.

VRIENDSCHAP ALS BINDMIDDEL

Wat staat ze nog bij van die andere grote reis naar Euro Disney (1997)? “Bier!” Maar ook de geweldige excursies van Peter Acda toen ze door Parijs reden. “Hier zie je links Arc de Triomph en uh, daar rechts is de, uh... Maar Peter had het fantastisch georganiseerd voor de jeugdharmonie.” Volgens Tom en Paul hadden zijzelf er niks mee te maken dat Someren Lust bijna het hotel uitgezet werden. “Misschien maakten we wel een beetje herrie op de kamers, maar dat waren toch echt anderen. Die namen zullen we hier maar niet noemen.”

Tijdens de reis naar Euro Disney met het jeugdorkest, is de basis van de hechte vriendengroep die er nu nog is, zo'n beetje ontstaan. Vanaf toen ging de vriendengroep ook samen op stap, onder andere naar Het Spektakel in Asten. Over die vriendschap vertelt Paul: “Het heeft zeker wel invloed dat je samen een vriendengroep bent. Als je even een wat mindere periode hebt, of een concert of muziek die je op dat moment niet zo ligt, is de vriendengroep toch wel een stok achter de deur om er iedere keer weer bij te zijn.”

Voor Tom was de vriendengroep de reden om zich, na zijn studie, weer aan te sluiten bij de muziekvereniging. “Ik heb ook andere vrienden buiten de harmonie gehad, die gingen studeren en uiteindelijk ergens anders wonen. Je houdt wel de binding met Someren door deze vereniging. Dan wordt dat dus ook je vriendengroep. Die andere mensen heb ik nooit meer gezien.”

Die vriendengroep is misschien wel één van de belangrijkste redenen dat beide mannen na veertig jaar nog steeds actief zijn binnen de vereniging. De muziek bracht hen samen, maar de vriendschappen zorgden ervoor dat ze bleven.

DE WEG NAAR DE HOORN

Paul is bij ‘het groot orkest’ begonnen toen het nog onder leiding stond van Rini van de Ven. “Ik ben relatief laat bij het orkest gekomen door de omvorming van fanfare naar harmonie. Bij de fanfare waren allemaal es-hoorns, die bespeel je met de rechterhand. Toen zijn ze naar de hoorns

die we nu hebben overgestapt, die bespeel je met de linkerhand. Dus daarom liep ik wat vertraging op om uiteindelijk mee te spelen. Met name de partijen zijn heel anders. Met de es-hoorn speel je vooral die fanfaremarsen, dat na-pikken. Nu spelen we met de hoorns veel bombastischer, zoals in filmmuziek. Ik denk, dat als we nu nog zouden spelen met de hoorns zoals in de fanfare, dat Tom dan nooit hoorn was gaan spelen.” Tom bevestigt dit.

Tom is van bugel naar cornet verhuisd. “Toen de fanfare een harmonie werd, ging ik heel lang studeren. Ik ben toen een tijd een rustend lid geweest. Na mijn studie wilde ik terugkomen bij de harmonie en toen hadden ze hoorns nodig.” Hij hoefde niet helemaal van voren af aan te beginnen op zijn nieuwe instrument. “Het zijn andere grepen op de hoorn, maar je basis, je muzikaliteit ligt er al. Jan Hoppenbrouwers regelde dat ik les kreeg van Paul de Haas. Dat was altijd op vrijdagavond, bij hem thuis in Heeze. Na de les, nog samen gezellig een biertje.”

CONCOURSEN, CONCERTEN, KAMPIOENSCHAPPEN EN AFTERPARTY'S

Goede herinneringen hebben beiden aan de concoursen en kampioenschappen. Tom: “Ik weet dat veel mensen er een hekel aan hebben, de weg er naartoe is soms ook wel zwaar. Maar het uiteindelijke resultaat, en dat je er samen iets moois neer zet, is erg mooi om mee te maken. En de afterparty's die er daarna bij horen. Met bier.”

Paul is geen fan van de nieuwjaarsconcerten. “Ik heb niks met die muziek. Voor de hoorns zijn het vaak ook niet zo'n leuke partijen.” Tom verklapt daarover: “Voorheen kondigde hij in oktober al aan: ik kan dan niet want ik moet afdansen. Dat heeft ie jaren gedaan.” Paul: “En dat terwijl ik helemaal niet kan dansen. Tegenwoordig is het wel iets beter. En ik kan niet meer met de smoes aankomen dat ik moet afdansen.”

De grote concerten en evenementen die in het verleden georganiseerd zijn, ervaren ze als bijzonder. “Het is knap dat een amateurvereniging dit allemaal voor elkaar krijgt, zoiets als de RMU-concerten. En dan was het jubileumconcert in de kerk al helemaal uniek”, aldus Tom.

NOOIT UITGELEERD

De partner van Paul, Loes, en hun kinderen, zitten allemaal bij de muziekvereniging van Someren-Eind. Allemaal op koper: Loes op hoorn, Stan op hoorn, Niels op trombone en Tim gaat binnenkort op voor zijn A-diploma op trompet. "Ik heb er maar één zo gek gekregen, onze Loet speelt sinds een half jaar hoorn", vertelt Tom.

Beiden worstelen af en toe met de kinderen om hen aan het oefenen te krijgen. Geven ze dan wel het goede voorbeeld aan de kinderen? Voor Paul is dit een volmondige ja: "ik heb zelfs weer muzikles sinds ik een nieuwe hoorn heb, dat is nu bijna een jaar. Ik kon voorheen mijn instrument nog de schuld geven, maar nu kom ik daar niet meer mee weg. Ik heb een dubbele hoorn en ik wilde dat instrument leren kennen. Je bent in principe nooit uitgeleerd. Dus vandaar dat ik besloot om wat lessen te nemen." Tom probeert het oefenen te stimuleren door samen te oefenen. "Daarna speel je zelf automatisch nog een stukje langer, dus voor mij is het ook goed."

MEER DAN MUZIKANTEN

Paul en Tom hebben samen diverse kampen georganiseerd voor het opleidingsorkest. En Tom zit in de concertreizencommissie sinds de reis naar de Bodensee. Momenteel is de commissie druk bezig met het organiseren van de reis in 2027. Die gaat naar de 'Romantische Straße', wederom in Duitsland. "Het fijne is dat er meerdere generaties in de commissie zitten. Dat Jan Hoppenbrouwers erbij zit is heel fijn. Hij heeft veel ervaring en tijd. Als we een lijstje hebben, belt iedereen af. De taken zijn goed verdeeld. We gaan ook altijd op verkenningsreis."

Ook Paul heeft in de concertreizencommissie gezeten en de reizen naar Praag en Valencia mee georganiseerd. Daarnaast heeft Paul de coördinatie van de Big Band geregeld en zat namens hen in het bestuur. Na een tijdje rust in het mee organiseren, begint Paul na de zomervakantie in de harmoniecommissie (haco). Met een lach: "Ik ben er toch weer ingetrapt."

Naast de muziekvereniging, heeft Paul ook lang bij de scouting gezeten. In Someren als lid en

bestuurslid, en tot voor kort in het bestuur van de scouting in Someren-Eind. En verder werkt Paul als kwaliteitsmanager bij van Dongen Engineering B.V., een bedrijf gespecialiseerd in het bouwen van meetmachines. Collega muzikant Niels is daar ook een collega van Paul. Tom is financieel directeur bij Ariza, zij produceren en verhandelen fruitconcentraten. Naast de fabriek in Helmond is er ook een fabriek in Turkije. Tom reist veel voor zijn werk. Ook coacht hij het hockeyteam van zoon Tijn.

DE SAX VERSUS DE HOORN

Na nog even praten beginnen Tom en Paul tegen me te beweren dat ze eigenlijk liever sax willen spelen. Beiden met een uitgestreken gezicht, maar ik voel dat het niet klopt. Uiteindelijk beginnen ze te lachen en roepen ze: "Nee natuurlijk niet! Het is de eeuwige strijd tussen de saxen en de hoorns."

Maar waar komt die strijd vandaan? Volgens Paul: "de altsaxen hebben deels dezelfde partij als de hoorns. Zij zijn jaloers op de klank die wij produceren. Daarnaast hebben zij allerlei knopjes en het is gewoon een gemakkelijk instrument. Wij hoorns hebben maar 3 knopjes en het is gewoon ingewikkelder. Vooral bij Geert Mooren ging het soms van: luister maar eens naar de saxofoons, zij kunnen dit al spelen. Ja, logisch, zij hoeven alleen maar wat knopjes in te douwen, wij moeten er hard voor werken." Tom: "de saxofoon kun je gewoon uit de auto halen en dan komt er al geluid uit." De iets mildere eindconclusie is dat het 'een gezonde strijd' is.

Maar wat definieert nou de typische hoornspeler? In de woorden van Tom en Paul: hoorns zijn de ziel van het orkest, ze vertegenwoordigen het familiegevoel. Het gemoedelijke, de verbindende factor. De hoorns zitten middenin het orkest. "Wat daarin wel helpt is dat we Hannie hebben, dat is de moeder overste, 'ons moeder'. Hannie is de sturende factor. We gaan met de hoorns samen barbecueën of pizza eten, dat maakt dat we een hechte club zijn. Daarnaast is er de flauwe-hoorn-humor." Hierna volgt de bewering: "Wij zijn muziek, die slogan, dat sloeg eigenlijk op ons."

EN NU BIJ HET MANNENKOOR (OF TOCH NIET)

Beiden heren hebben altijd geroepen dat ze bij het mannenkoor zouden gaan als ze 50 werden, en dat ze tegen die tijd zouden stoppen bij het orkest. Dat punt komt nu toch wel heel dichtbij en ze krabbelen terug. Tom: "Vroeger toen je jong was, dacht je altijd: mensen die 40 jaar lid zijn, wat doen die hier nog? Nu het zelf zo ver is, heb ik eigenlijk het gevoel dat ik niet zo oud ben. We kunnen het nog wel rekken tot 50 jaar lidmaatschap." Paul: "In ieder geval nog zolang als het lekker loopt. Als het niet meer zou gaan, moet je de eer aan jezelf houden vind ik. Hoorn kan, en dat meen ik serieus, fysiek best een zwaar instrument zijn om te spelen. Mocht het niet meer zo goed gaan, dan ga ik nadenken over een andere partij of een ander instrument."

WE HOORN HET WEL, TOT HOORNS!

Met die woorden komt er een einde aan het gesprek. Veertig jaar lid, vijfentwintig jaar samen op de hoorn en nog lang niet uitgekeken op de muziekvereniging. Het mannenkoor zal dus nog even moeten wachten. Eerst op naar het volgende jubileum: vijftig jaar Somerens Lust!

Paul en Tom, van harte gefeliciteerd!

Bedankt aan Erik, Pascal, Ine en Nicola voor het samenstellen van dit Akkoord. Dankzij jullie inzet kunnen we onze jubilarissen mooi in het zonnetje zetten. Hartelijk dank!